

И наистина, следъ минута голѣмата фигура на ратая се показа на хълмистия гребенъ, който отдѣляше чифлика отъ брѣга и гласътъ му се разнесе далечъ въ вечерната тишина.

— Тебе викатъ, каза момичето, като стана.

— Да. Но не ми се щѣ да си ида.

— Иди си, иди си! Утре азъ пакъ ще дойда при тебе. Сега те чакатъ; сжщо и мене чакатъ.

III.

Момичето изпълни точно своето обѣщание, дори и по-рано отколкото Петрусь предполагаше.

На другия день, като седѣше въ стаята си и чичо Максимъ му преподаваше обикновения урокъ, Петрусь дигна глава, услъша се и оживено каза:

— Пустни ме за минутка. Дошло е момичето.

— Какво момиче? очуди се Максимъ и последва момчето до изходната врата.

Наистина, въ сжщата минута вчерашната познайница на Петрусь влѣзе въ портата на чифлика и, като видѣ Ана Михайловна, майката на момчето, която минаваше по двора, свободно се отправи къмъ нея.

— Какво желаетъ, мило момиченце? попита Ана Михайловна, като си помисли, че момичето е пратено за нѣкаква работа.

Момиченцето протегна ржка и запита:

— Вие имате слѣпо момче, нали?

— Да миличка, имамъ! отговори Ана Михайловна, като се любуваше на яснитѣ ѣ очи и свободнитѣ ѣ обращения.

— Ето какво... мама ме пушна да дойда при него. Мога ли да го видя?

Въ тази минута Петрусь самъ се затече къмъ нея, а на стълбата се показва фигурата на Максима.

— Това е вчерашното момиче, мамо! Азъ ти говорихъ за него, каза момчето, като се здрависваше. — Само че сега имамъ урокъ.

— Е, този пжтъ чичо Максимъ ще те пустне, каза Ана Михайловна: — азъ ще го помоля.

Отъ този день между дветѣ деца се завърза голѣма дружба. Момичето, което се казваше Евелина, идваше всѣки день въ чифлика. Следъ известно време и Евелина постжпи ученичка при чича Максима. И задружното обучение бѣше полезно и за двамата.

Въобще тази дружба бѣше сжщински даръ на благосклонната сждба. Сега момчето не търсѣше пълно осамотение; то намѣри това, което любовта на възрастнитѣ не можеше да му даде.

